

W artykule omawiam zjawisko mitologii polsko-żydowskiej artystki, aktywnej przede wszystkim w drugiej połowie XX wieku. Jest to mitologia „długiego trwania”, księga bowiem czasów dwudziestolecia międzywojennego, surrealizmu, awangardy i warszawskiej cyganerii artystycznej. Przykładu dostarcza mi proza Izabeli Czajki Stachowicz, a także wypowiedzi krytyków literackich i publicystów: Jana Kotta, Krystyny Kolińskiej i Ryszarda Matuszewskiego. Omawiając stereotypy płciowe i stygmaty, jakimi opisywano po wojnie twórczość Czajki, staram się pokazać negatywne aspekty jej mitologii. Z kolei w jej prozie szukam reakcji na stygmatyzację w postaci symboli rzeczy i zwierząt (totemizm).